

Dani Atkins

VOOR ALTIJD SAMEN

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

Proloog

Het was al even geleden dat de bel was gegaan om het einde van het bezoekuur aan te kondigen. Ik had hem genegeerd. Ik hoopte bijna dat iemand me erop zou aanspreken, want ik had zin in ruzie. Er kolkte een gloeiende woede vanbinnen, het soort dat dreigt uit te barsten als lava uit een werkende vulkaan.

‘Dat u dit hebt gedaan. Ik haat u,’ zei ik tegen een God in wie ik niet geloofde, voor het geval hij – al was het niet erg waarschijnlijk – rondhing in het damestoilet, aan de andere kant van die spiegel vol waterspetters.

Hij koos ervoor om niet te antwoorden en het enige wat ik in de spiegel zag, was een vrouw die een jaar of tien ouder leek dan haar werkelijke leeftijd: dertig. Ik zag er nog beroerder uit dan op mijn pasfoto, wat ik nooit voor mogelijk zou hebben gehouden.

Mijn ogen waren niet meer roodomrand, want er komt een moment dat je jezelf helemaal leeg hebt gehuild. Het enige wat ik in die ogen zag, was een knagend verdriet om iets wat nog niet eens was gebeurd.

Iets wat vanavond nog stond te gebeuren.

Mijn haar was pas gewassen, niet omdat mijn uiterlijk me nou zo boeide, maar omdat Adam altijd zo graag zijn gezicht in mijn lange kastanjebruine lokken begroef om de appeltjesgeur van mijn shampoo op te snuiven. Dat kon nu tenminste, al was het weken geleden dat hij me in zijn armen had kunnen trekken en me had kunnen kussen tot ik buiten adem was. En het was nog veel langer geleden dat hij me op had kunnen tillen en me naar onze slaapkamer had kunnen dragen en me op de koele, frisse lakens had kunnen leggen en...

‘Stop,’ zei ik fel tegen mijn spiegelbeeld. ‘Daar mag je níét aan denken, Lily.’

De deur achter me zwaaide open en ik sloeg meteen mijn ogen neer toen ik een andere vaste bezoeker van het hospice herkende. De vrouw was ouder dan ik en we knikten naar elkaar in de lift of in de gang, twee vluchtelingen in een land waar we nooit hadden willen zijn. Ik nam aan dat ik haar na vandaag nooit meer zou zien.

Ik pakte een stapel papieren handdoekjes, te gehaast om de twintig seconden te verspillen die de Dyson-handdroger zou kosten. Toen ik Adams kamer weer binnenkwam, ging mijn blik automatisch naar de klok aan de muur. Ik was zes minuten weggeweest. Zes minuten die ik nooit meer terug zou krijgen.

Adams ogen waren gesloten, maar ze knipperden open toen hij het geschraap van mijn stoel hoorde die ik dichterbij het bed schoof. Hij draaide zijn hoofd langzaam naar me toe, alsof zijn botten broos waren en zijn pezen verkramppt. Toen hij daarbij huiverde, voelde ik de pijn alsof het mijn eigen lichaam was.

‘Hé, schoonheid,’ zei hij met een stem die klonk alsof hij honderd jaar oud was.

Ik glimlachte verdrietig. ‘Je bent de enige die dat zo ziet.’

Hij slikte ongemakkelijk en ik stond meteen op om het waterglas en het rietje te pakken. Ik schoof mijn hand onder zijn nek en tilde zijn hoofd van het kussen, omdat hij zelf niet meer de kracht had om dat te doen. Het was nog maar drie maanden geleden dat hij een kerstboom van tweeënhalve meter drie trappen op gedragen had naar ons appartement, en vandaag was iets simpels als zijn hoofd optillen om uit een plastic bekertje te drinken hem al te veel.

Ik draaide me om en keek even uit het raam, omdat ik niet wilde dat hij de woede in mijn ogen zou zien. Adam was de beste persoon die ik ooit ontmoet had – de beste persoon die iedereen die hem kende ooit had ontmoet – en het feit dat niemand na vandaag nog de kans zou krijgen om te weten hoe geweldig hij was, was gewoon een schande.

Zijn ogen vertelden me dat hij genoeg had gedronken en ik legde zijn hoofd weer op de kussens.

‘Heb je pijn? Zal ik iemand halen?’ Mijn hand zweefde al boven de belknop.

Hij schudde zijn hoofd. De medicijnen versuften hem en de afgelopen dagen, sinds ons was verteld dat het zand in de zandloper nu toch echt opdraakte, had hij geweigerd ze in te nemen.

‘Ik verspil geen seconde meer aan een roes. Als dit alle tijd is die we nog hebben...’ Toen had ik moeten huilen, ik kon er niks aan doen, en hij pakte mijn hand vast voordat hij vervolgde: *‘Als dit het is, dan wil ik hier bij jou zijn, tot mijn allerlaatste zucht.’*

‘Je blijft langer bij me dan dat. We hebben toch gezegd: voor altijd? We hebben het in onze geloften geschreven. Daar kun je nu niet meer stiekem onderuit proberen te komen, meneertje.’

‘Ik weet niet of doodgaan wel stiekem kan,’ zei hij zachtjes. *‘Maar ik kom terug op onze afspraak. En het spijt me echt heel erg dat ik je dit aandoe, Lily. Misschien moet je me maar voor het gerecht slepen.’*

Typisch Adam, vastbesloten om me aan het lachen te maken, zelfs op het moment dat mijn hart letterlijk verscheurd werd.

‘Is Fletcher nog hier?’ vroeg hij ineens.

Ik slikte ongemakkelijk voordat ik antwoord gaf. Adams kortetermijngeheugen begon te haperen, als een radiosignaal dat steeds naar een andere frequentie neigt.

‘Nee, schat. Raegan heeft hem een paar uur geleden mee naar haar huis genomen. Weet je nog?’

Ik zag hoe de man van wie ik hield, met zijn torenhoge IQ, probeerde om de puzzelstukjes van zijn kapotte geheugen weer bij elkaar te leggen.

Fletcher was Adams hond. Hij was al langer in Adams leven dan ik en ik wist echt niet wat ik had moeten doen als het hospice mijn verzoek om hem mee te nemen voor een laatste bezoek had afgewezen.

De verpleegkundige aan wie ik dat had gevraagd, haalde diep adem voordat ze antwoord gaf, en ik was klaar om alle overtuigende argumenten die ik de nacht ervoor had bedacht op haar af te vuren.

‘Ja, natuurlijk mag dat,’ zei ze. ‘Ik denk dat je hem morgen mee moet nemen.’ In plaats van haar te bedanken voor haar vriendelijkheid, barstte ik meteen in tranen uit, omdat ik wist wat deze concessie wilde zeggen. De klok die de tijd die we nog hadden wegtikte, klonk plotseling nog luider.

Fletcher was een niet bijster intelligente bordercollie, met de neiging om pantoffels, de brieven van de mat en zelfs af en toe een sok op te eten. Ik had geen idee hoe hij zou reageren in een vreemde omgeving met zoveel onbekende geluiden en geuren.

Hij had vandaag naast me op de passagiersstoel gezeten toen ik naar het hospice reed, rustig, voor de verandering, zonder aan het raam te krabben of op mijn schoot te klimmen. Toen we de parkeerplaats opreden, ging hij wat meer rechtop zitten en keek hij strak naar het lage rode bakstenen gebouw waar zijn baasje de afgelopen vier weken had gewoond.

Hij jankte één keer, vol overgave.

‘Voel je hem, Fletch? Voel je dat hij daarbinnen is?’

Fletcher keek me aan met ogen waar plotseling begrip in leek te staan.

‘Je moet vandaag heel braaf zijn,’ zei ik tegen hem terwijl ik de riem aan zijn halsband vastmaakte. ‘Er mag nu even niemand overstuur raken.’

Adams hond keek naar de tranen die over mijn wangen stroomden, alsof hij wilde zeggen dat het daar nu toch al te laat voor was.

‘Je bent hier om afscheid van hem te nemen, jongen,’ fluisterde ik met gebroken stem. Fletcher keek me aan met een bijna menselijk soort medeleven. ‘Maar dat wist je al, hè?’

Twee uur lang zat Adams hond naast het bed, binnen bereik van de hand die zijn zijdezachte oren aaide zoals hij dat al talloze keren had gedaan. En zoals hij hierna nooit meer zou doen. En al brak het mijn hart, ik denk toch ook dat de aanwezigheid van zijn trouwe makker hielp om iets in Adam te helen.

Tegen het einde van het bezoek tilde ik de hond op het bed. Er liepen overal infusen en draden, maar Fletcher, die normaal misschien wel de onhandigste hond ter wereld was, raakte er geen enkele aan. Hij

ging gewoon op het matras liggen en staarde naar zijn baasje met een toewijding die niet onderdeed voor de mijne. We hielden allebei met heel ons hart van deze man. En vanavond zouden we hem kwijtraken.

Het personeel van het hospice bestond uit onzichtbare engelen die de hele nacht onopvallend Adams kamer in en uit glipten, om te checken hoe het met hem ging, hoe het met mij ging, om apparatuur bij te stellen en dan weer stilletjes in de schaduw te verdwijnen. Iemand had de felle lamp boven het bed uitgedaan, zodat het gedempte paneellampje achter het bed de enige bron van licht was. Dat licht was toch nog helder genoeg om elk detail te zien van het gezicht waarnaast ik de komende zestig jaar wakker had willen worden. Die gedachte overviel me en wat ik ook had willen zeggen, het ging verloren in een gesmoorde snik.

‘O, liefje,’ zei Adam, en het lukte hem om zijn arm van het matras op te tillen, met onverhoedse kracht. ‘Kom hier.’

Ik ging naar hem toe, baande me een weg door de wirwar van draden en slangetjes en legde mijn hoofd op zijn borst. Dat was mijn lievelingsplek om te slapen, met het geruststellende, regelmatige geklop van zijn hart onder mijn oor. Vanavond werd dat ritme verstoord, alsof een liedje in het verkeerde tempo werd afgespeeld. Het klonk snel, in een vlaag van slagen, en dan weer traag met ondraaglijk lange pauzes voor de volgende geruststellende klop.

‘Adam wordt steeds een beetje langzamer,’ hadden ze me verteld. *‘Hij zal suffig worden en misschien heel lang slapen. Hij zal niet willen eten of drinken. Zijn lichaam gaat er geleidelijk mee ophouden.’*

‘Gaaf het... Gaaf het pijn doen?’ had ik gevraagd, zonder de tranen van mijn wangen te vegen.

‘Zover laten we het niet komen,’ had de dokter zachtjes tegen me gezegd. ‘We geven hem alles wat hij nodig heeft.’

Later bleven die woorden steeds maar door mijn hoofd spoken. Want wat mijn man nodig had, was het enige wat niemand hem kon geven: een wonder. Een remedie voor de ziekte die hem van ons afpakte.

‘Kom ook onder de dekens,’ zei Adam nu zachtjes.

‘Dat mag vast niet,’ fluisterde ik en ik trok mijn schoenen uit en keek bezorgd naar de deur toen ze met een luide plof op de grond vielen.

‘Ik denk niet dat ze me eruit gaan gooien wegens wangedrag.’

‘Gaan we ons misdragen dan?’ vroeg ik, in een poging hem aan het lachen te maken. Adam had de mooiste glimlach ooit.

‘Was het maar waar,’ zei hij spijtig en hij keek me diep in de ogen.

Het was zo ontzettend fout dat ik me na al die jaren nog wel altijd de eerste keer kon herinneren dat we de liefde hadden bedreven, maar dat ik me de laatste keer niet meer voor de geest kon halen.

Het enige wat ik wist, was dat het ergens moest zijn gebeurd tussen het moment dat ik me vaag zorgen begon te maken over Adams zeurende symptomen en de dag dat we met een bleek gezicht en doodsbang in de spreekkamer van de oncoloog zaten.

‘Wilt u het me alstublieft gewoon recht voor zijn raap vertellen?’ had Adam aan de dokter gevraagd. ‘Ik wil niet een soort keurig verpakte versie van de waarheid. Hoe erg is het?’

De dokter had een lange stilte laten vallen. Hij hoefde niet naar de testresultaten te kijken of de röntgenfoto’s te raadplegen die in een waaier voor hem op zijn bureau lagen. Hij keek Adam recht in de ogen.

‘Ernstig,’ zei hij zachtjes. ‘Het is ernstig.’

Stilletjes regen de minuten zich aaneen tot uren. Er was een wisseling van dienstdoend personeel en het werd stiller op de gang buiten Adams kamer.

‘Praat tegen me,’ zei Adam, terwijl ik tegen hem aan lag.

‘Waarover?’

Hij glimlachte flauwtjes. ‘Maakt niet uit. Ik wil gewoon je stem horen. Vertel eens wat je van me vond toen we elkaar voor het eerst ontmoetten.’

‘Dat is makkelijk. Ik vond je een beetje een eikel. Veel te zelfverzekerd.’

Hij grinnikte zachtjes, wat overging in een verontrustende hoestbui. Zijn longen waren inmiddels ook aangetast. Zijn ademhaling was niet langer stil. Er zat een rasp in die niet meer over zou gaan, wist ik.

Ik deed wat hij vroeg en vertelde verhalen die allemaal begonnen met de woorden ‘Weet je nog dat...’ We moest erom lachen, we moesten erom huilen – maar dat was ook goed, want we deden het samen. En ‘samen’ was een luxe die we niet lang meer zouden hebben.

Alsof hij voelde dat mijn gedachten een sombere wending hadden genomen, sloeg Adam zijn armen steviger om me heen. Het was na middernacht en het was stil in het hospice, op af en toe wat zachte voetstappen in de gang na.

‘Lily, ik moet je iets vragen. Ik wil dat je me iets belooft.’

‘Nóg meer beloften?’ zei ik zo luchtig mogelijk, maar er was iets aan zijn toon waardoor de haren op mijn armen rechtop gingen staan.

Er was een hele reeks dingen die hij me de afgelopen dagen en weken had laten beloven. De meeste waren redelijk haalbaar.

‘Beloof me dat je niet vergeet om de auto regelmatig te laten onderhouden.’

‘Je maakt je zorgen om de auto?’ vroeg ik ongelovig.

‘Ik maak me zorgen om jou. Ik wil mijn tijd in het hiernamaals niet verpesten door me zorgen te moeten maken dat jij rondrijdt met onbetrouwbare remmen.’

Achter de humor in zijn ogen zag ik oprechte bezorgdheid.

‘Oké, lief. Ik belooft dat ik regelmatig naar de garage zal gaan.’

Maar niet elke belofte was zo gemakkelijk in te lossen.

‘Belooft me dat je volgend jaar toch die reis naar Australië gaat maken, zoals we gepland hadden.’

Daarop schudde ik bedroefd mijn hoofd. *‘Dat wil ik niet doen zonder jou. Dat was ónze droom.’*

Adam had mijn hand tussen zijn twee handen genomen en er zachtjes in geknepen. *‘Het is nog steeds onze droom. En als je boven op de Sydney Harbour Bridge staat, zal ik naast je staan. Dat belooft ik je.’*

Dat sprak me wel aan, dus daar had ik ook ja op gezegd.

‘Nou?’ vroeg ik hem nu in de stilte van zijn hospicekamer.

‘Dit is eigenlijk een belofte in twee delen, maar het is het belangrijkste wat ik je ooit heb gevraagd.’

Hij keek me heel ernstig aan. Het was alsof hij al wist hoe ik zou reageren.

‘Oké. Wat het ook is, ik beloof dat ik het zal doen,’ zei ik, terwijl ik zachtjes met mijn vingers over zijn gefronste voorhoofd streek.

‘Mooi,’ zei Adam met een langzame knik. ‘Want ik wil dat je op zoek gaat naar Josh en het goedmaakt met hem.’

‘Nee.’ Het woord schoot uit mijn mond voordat ik me kon inhouden. ‘Echt niet,’ voegde ik er met nadruk aan toe. Ik worstelde in zijn armen, maar zijn greep was verrassend sterk, in alle opzichten.

‘Ik moet weten dat het goed gaat met jou als ik er niet meer ben, Lily. Je moet naar hem op zoek gaan.’

‘Nee, dat hoeft ik niet,’ zei ik, dit keer zachter, maar net zo vastberaden. ‘Het zál ook goed met me komen, lief. Dat heb ik je al gezegd. Ik zal verdriet hebben en mijn hart zal heel lang gebroken zijn, misschien wel voor altijd, maar ik hoeft níét op zoek te gaan naar de man wiens laatste woorden aan mij waren dat hij me nooit meer wilde zien.’

‘Dat was mijn schuld,’ zei Adam met brekende stem.

‘Ik heb voor jóú gekozen, niet voor Josh,’ bracht ik hem in herinnering en ik drukte een kus op zijn mond, die zo droog als schuurpapier aanvoelde. ‘Ik zal altijd voor jou kiezen. In dit leven en in het volgende.’

Adam schudde zijn hoofd en een van de machines waarop hij was aangesloten begon schrikbarend te piepen. Hij was overstuur en dat was het laatste wat ik wilde.

‘Alsjeblieft, Lily. Doe het voor mij. Ga naar hem toe. Luister naar wat hij te zeggen heeft. En als je het hebt aangehoord... vergeef hem dan. En vergeef mij dan ook.’

‘Je praat onzin,’ zei ik met trillende stem. Was dit het begin van het einde? Ze hadden me gewaarschuwd dat Adam in de war zou kunnen raken, of zelfs waanvoorstellingen zou kunnen krijgen, en mij opdragen om naar de man te gaan die ik had afgewezen om bij hém te kunnen zijn was zo ongeveer het meest gestoorde wat hij had kunnen bedenken.

‘Je hoeft nu nog niet te snappen waarom ik je dit vraag, maar je moet me beloven dat je het gaat doen.’

Mijn zucht was diep en doorvoeld. 'Oké. Als het zo belangrijk voor je is, zal ik het doen.'

'En wacht er niet te lang mee. Ga snel naar hem toe. Beloof het me.'

'Ik beloof het.'

Er is waarschijnlijk een speciale plek in de hel voor mensen die liegen tegen iemand die op sterven ligt, en naar die plek was ik al aardig op weg.

Het gebeurde in de donkere, middernachtelijke uren, als zoveel krijgers hun strijd uiteindelijk verliezen. Ik wist dat het dichterbij kwam door de bezorgde blik in de ogen van de verpleegkundigen toen die binnenkwamen om hem te controleren.

Ik probeerde uit bed te stappen, maar een van de oudere verpleegkundigen, iemand die ik nooit echt aardig had gevonden, hield me tegen door een stevige hand op mijn schouder te leggen.

'Blijf maar lekker liggen,' zei ze zachtjes.

Ik kreeg de brok in mijn keel bijna niet weggeslikt.

'Wil je dat iemand bij je in de kamer blijft?' Ze draaide haar hoofd en knikte naar een schaduwrijke hoek. 'We kunnen daar rustig gaan zitten.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik denk dat ik liever met z'n tweeën ben.'

Haar hand lag weer op mijn schouder en ze kneep er zachtjes in. 'Dat is prima. Ik begrijp het. Je kunt bellen als je je bedenkt.'

Adam vocht om zijn ogen zo lang mogelijk open te houden; vocht om elke seconde die we nog hadden bij me te blijven. Maar zijn lichaam had het zwaar en ik deed hem pijn door te willen dat hij alleen voor mij nog even volhield.

'Doe je ogen maar dicht, lieverd.'

'Dat wil ik niet. Ik wil je zien.'

Ik leunde naar voren en kuste hem weer zachtjes. 'Ik ben toch achter je ogen, of je die nu open hebt of dicht.'

'Je bent de liefde van mijn leven, Lily. Dat zul je altijd zijn.'

'En jij bent de mijne.'

Zijn ogen sloten zich even. 'Onthoud alsjeblieft wat ik je vanavond gevraagd heb.'

‘Ik onthoud het. Ik onthoud alles,’ zei ik. Dat was tenminste geen leugen. Sommige dingen zouden me voor eeuwig bijblijven.

‘Ik ga nu mijn ogen dichtdoen,’ zei hij, zijn stem zo zwak dat ik hem nauwelijks kon horen.

‘Goed zo.’

‘Ik zie je snel weer, Lily.’

‘Zeker weten.’

Maar dat was mijn tweede leugen, die avond.

Een kwartier later werden de pauzes tussen zijn ademhalingen steeds langer, en toen, heel rustig, met dezelfde waardigheid en moed die zo kenmerkend voor hem waren, hield Adam Tennant – mijn man, mijn beste vriend en de liefde van mijn leven – simpelweg op te bestaan.

Ik staarde naar zijn gezicht, dat voor het eerst in maanden vrij van pijn leek. Uit zijn ooghoek was een enkele traan ontsnapt. Die lag als een gevallen diamant op zijn jukbeen. Ik boog me voorover en kustte hem voorzichtig weg.

Een jaar later

Al lang voor de wekker ging, was ik wakker en lag ik te kijken naar hoe de inktzwarte februarihemel eindelijk van zwart overging in grijs. Ik had gedacht dat ik klaar was voor vandaag, maar nu de dag eindelijk aangebroken was, was het me allemaal te veel.

Ineens zakte het matras in bij mijn voeten en ik keek naar Fletcher, die zich leek te realiseren dat de regel ‘niet op het bed komen’ vandaag misschien wel zou worden opgeheven. Ik klopte op de lege helft van het enorme bed en Adams hond – nu mijn hond – kroop als een honden-commando over de dekens om zich naast me te nestelen.

Ik wist niet wat erger was: dat ik maandenlang midden in de nacht wakker werd en met mijn hand de koude lakens aftastte, op zoek naar Adam, of de dag waarop mijn onderbewustzijn eindelijk inzag dat hij daar nooit meer te vinden zou zijn.

Maar hij wás nog steeds overal om me heen, zelfs twaalf maanden na zijn dood, en vandaag, precies een jaar nadat ik hem verloor, was dat gevoel sterker dan ooit.

‘Het eerste jaar is het ergst,’ hadden mensen op de begrafenis tegen me gezegd. Ik denk dat die woorden bedoeld waren om me te troosten, om me te laten weten dat het leven uiteindelijk wel weer beter zou worden, maar op dat moment voelde het alsof ik een trap na kreeg terwijl ik al op de grond lag.

Die eerste driehonderdvijfenzestig dagen waren een hindernisbaan van primeurs geweest. Sommige voelden als messteken, andere waren venijnig, alsof je je snijdt aan papier, zoveel verdriet, onverwacht scherp en pijnlijk. Je zou verwachten dat de eerste kerst, de eerste verjaardag

en de eerste herdenkingsdag pijnlijk zouden zijn – en dat waren ze ook. Maar nog erger zijn de momenten die je overvallen. De eerste keer dat een vreemde argeloos aan je vraagt: ‘Ben je getrouwd?’ en je geen idee hebt hoe je moet antwoorden, omdat je in je hart nog steeds getrouwd bent en dat ook altijd zult blijven.

Fletcher moet hebben besloten dat het een dag was om de grens op te zoeken, want hij was nog hoger op het bed gekropen om zijn kop op het gladde, onbeslapen kussen naast het mijne te leggen.

‘Leuk geprobeerd, hondje, maar je slaapt niet op bed.’

Er verscheen een glimlach op mijn lippen, toen ik me realiseerde dat als Adam alleen was achtergebleven, de hond mijn lege helft allang zou hebben opgeëist.

Het had bijna zes maanden geduurd voordat ik de moed had verzameld om Adams kussensloop te wassen. Elke nacht trok ik zijn kussen naar me toe en snoof ik als een verslaafde het laatste restje van zijn geur op, totdat er niets meer van over was. Het was een enorme mijlpaal toen ik het eindelijk van het kussen haalde en in de wasmachine stopte. Ik herinner me nog hoe ik aan het glas had staan krabben, omdat ik me te laat alsnog bedacht terwijl de machine aan het werk ging en de trommel met zeepsop vulde. Toen het beddengoed eruit kwam, begroef ik mijn gezicht in de natte stof, maar het enige wat ik rook was wasverzachter.

Ik zwaaide mijn benen uit bed en liep naar de badkamer. Op de planken lagen geen toiletartikelen van Adam meer, al stond zijn tandenborstel wel nog naast de mijne in het glas bij de wastafel. Mijn hand zweefde ernaartoe, maar ik trok hem terug, want ik wist eigenlijk niet of ik hem weg wilde gooien of wilde gebruiken. Ik kon niet beslissen wat erger was.

Fletcher was van het bed gesprongen en zat geduldig bij het aanrecht te wachten toen ik de keuken binnenkwam. Na twee happen van een sneetje toast met marmelade gooide ik de restjes in zijn bakje. Het was geen wonder dat mijn taille het afgelopen jaar zo was geslonken en die van Fletcher zo was gegroeid. Ik kon bijna horen dat Adam me berispte, dus trok ik een dikke gewatteerde jas aan en maakte me op om met Fletcher een langere wandeling dan normaal te maken, om het goed te maken.

‘Zorg goed voor mijn hond,’ had Adam tegen me gezegd, voordat hij zich plechtig naar de hond wendde en net zo ernstig zei: ‘En jij, zorg goed voor mijn vrouw.’

Fletcher en ik deden ons best, maar er waren dagen dat het al een uitdaging was om de ene voet voor de andere te zetten. Ik leerde dat je verdriet niet kunt ontlopen omdat het je altijd weet te vinden, maar dat je er wel voor kunt zorgen dat je zoveel te doen hebt dat het alleen nog maar in de gaatjes van je leven kan kruipen in plaats van je onder een lawine van ellende te bedelven.

Het gevolg daarvan was dat mijn taartdecoratiebedrijf nog nooit zo druk en winstgevend was geweest. Raegan, die ik aanvankelijk had aangenomen om me maar twee dagen per week te helpen, werkte nu fulltime in de zaak. Ik werkte harder en draaide meer uren dan ooit tevoren en de resultaten waren zwart-op-wit te zien in de spreadsheets. Adam zou zo trots op me zijn geweest. Hij had altijd in mij en mijn dromen geloofd, had naar mijn plannen geluisterd en me gesteund toen ik besloot dat het tijd was om een sprong in het diepe te wagen en mijn bedrijf te verhuizen van de kleine, krappe keuken in mijn oude appartement naar een heus bedrijfspan. Het was een beslissing waar ik nooit spijt van had gehad, in tegenstelling tot sommige andere besluiten die ik had genomen.

Bij die gedachte kwam een herinnering boven die ik de kop niet meer ingedrukt kreeg. Zoals gewoonlijk voelde het schuldgevoel over mijn gebroken belofte als honderd naalden die in mijn geweten staken. Gelukkig zorgde Fletcher voor een welkome afleiding door aan te komen rennen met een stok die hij net had gevonden. Ik gooide die voor hem weg, net zo lang tot mijn arm pijn deed en zelfs hij het spelletje zat was.

Weer thuis begon ik aan een hele zwik klusjes, die ik allemaal niet afmaakte. Ze waren niet de afleiding die ik nodig had en het lukte me maar niet om me te concentreren. Normaal gesproken was het gevoel dat Adam nog steeds bij me was in het huis dat we samen hadden opgebouwd een enorme troost. Ik kon hem vinden in het kleurrijke geometrische behang dat hij voor de gang had uitgekozen – het behang

waarvan hij beweerde dat ik het uiteindelijk echt wel mooi zou gaan vinden... wat nooit was gebeurd. En hij was aanwezig in de belachelijk onpraktische crèmekleurige bank die hij had uitgekozen en waar inderdaad, zoals ik had voorspeld, elk vlekje op te zien was en die totaal onbruikbaar zou zijn als we uiteindelijk kinderen zouden krijgen. Ik deinsde achteruit bij die gedachte, alsof ik te dicht bij een vlam was gekomen. De bekers in de kast, de schilderijen aan onze muren, alles wat we bezaten had zijn eigen unieke geschiedenis; die van ons. De herkomst van al die spullen maakte dat het leek alsof Adam nog steeds naast me liep door het lege appartement.

Maar vandaag voelde ik iets anders. Niet voor het eerst had ik het gevoel dat Adam misschien teleurgesteld in me was.

Ik sloeg de crèmekleurige bankkussens weer in vorm, alsof ze me hadden beledigd. Ik vond het niet fijn om aan Adams laatste uren te denken, want dat was niet hoe hij wilde dat ik me hem zou herinneren. Maar de herinnering aan de belofte die hij van me had afgedwongen – de enige belofte die ik nog stééds niet was nagekomen – wilde maar niet verdwijnen.

Ik zakte neer op de bank en Fletcher sprong meteen op om zijn kop op mijn schoot te leggen en hij keek me verwijtend aan.

‘Jij ook al,’ mompelde ik, terwijl ik hem over zijn kop aaide.

Ik had alles gedaan wat Adam van me had gevraagd. De monteurs bij mijn plaatselijke garage kenden me allemaal bij naam en ik had zelfs onze geplande reis naar Australië omgeboekt. Ik had alleen nog geen contact opgenomen met Josh, zoals ik had beloofd.

‘Ik zou niet eens weten hoe,’ zei ik tegen mijn ongeïnteresseerde hond. ‘Ik heb geen idee waar hij woont of hoe ik contact met hem kan opnemen.’

En dat was ook precies wat Josh had gewild.

‘Je zult nooit meer iets van me horen, Lily. Ik denk dat het voor iedereen het beste is als we afspreken om al het contact te verbreken.’

Had ik hem serieus gelooft toen hij dat zei? Of dacht ik dat de kwetsende woorden die we als messen naar elkaars hoofd hadden geslingerd

na verloop van tijd weer vergeten waren en dat we weer vrienden zouden worden? Maar Josh had het bloedserieus gemeend. Hij had zijn socialmedia-accounts verwijderd en zelfs een ander telefoonnummer genomen. Ik had geen idee meer waar hij woonde of werkte. En als ik eerlijk was, wilde ik dat ook zo houden. Onze ruzie had een gat geslagen dat onze vriendschap volledig had opgeslokt, alsof die nooit had bestaan.

Van de ene op de andere dag was Josh veranderd van een van de belangrijkste mensen in mijn leven in 'iemand die ik ooit gekend had'. En zo was het de afgelopen zes jaar gebleven. En zo zou het ook zijn gebleven als mijn man me niet had laten beloven hem weer op te sporen.

De muren van het appartement leken langzaam op me af te komen en ik sprong ineens op, waardoor ik de geschrokken Fletcher bijna omvergooide. Ik had veel aanbiedingen gekregen om vandaag met vrienden en familie iets te gaan doen. Ik had zelfs een uitnodiging gekregen van Andie, mijn beste vriendin van de universiteit, om haar in New York te bezoeken, maar ik had alles afgewezen. Ik begon me af te vragen of dat niet toch een vergissing was geweest.

'Hoe ben je van plan deze zaterdag door te brengen, Lily?'

De vraag was twee dagen geleden gesteld vanaf de andere kant van een berg soesjes met gesponnen suiker erover. Ik deed een stap achteruit om de croquembouche te bewonderen waar Raegan en ik het grootste deel van de dag aan hadden besteed, voordat ik verrassend eerlijk antwoord gaf.

'Chocola eten, naar zielige liedjes luisteren en oude fotoalbums bekijken.'

Raegan kwam aan de andere kant van de Franse bruidstaart tevoorschijn en schudde haar hoofd bedroefd. 'Kom anders bij Polly en mij,' zei ze en ze hield haar hoofd schuin op een manier die ze volgens mij van mijn hond had afgekeken. 'Je weet dat mijn kind meer van jou houdt dan van mij.'

Ik glimlachte triestig en veegde mijn plakkerige handen af aan een doek. 'Dat gevoel is honderd procent wederzijds, maar zelfs jouw schat-

tige dreumesje van vijf kan me niet op andere gedachten brengen. Ik zou sowieso geen leuk gezelschap zijn.’

Op papier waren Raegan en ik onwaarschijnlijke vriendinnen. Ze was acht jaar jonger dan ik, een alleenstaande moeder die met een paar deeltijdbanen nauwelijks rond had kunnen komen. Ze gaf ruiterlijk toe dat ze geen idee had hoe je een crème pâtissière in elkaar moest draaien, maar toch had ik vijf minuten na het sollicitatiegesprek al besloten haar de baan te geven.

‘Heb je haar aangenomen vanwege haar gevoel voor humor?’ had Adam me die avond ongelovig gevraagd.

Ik had hulpeloos mijn schouders opgehaald. ‘Zoiets,’ zei ik, maar ik had geen greintje spijt van mijn beslissing. Vier jaar later had ik dat nog steeds niet.

Een van Raegans beste eigenschappen was dat ze wist wanneer ze moest aandringen en wanneer ze me met rust moest laten.

‘Wat ben je toch ook een muts, Lily. Ik wist wel dat je nee zou zeggen,’ zei ze, terwijl ze de clip uit haar haar haalde en met haar vingers door haar paarsrode lokken ging. Het enige wat nog kleurrijker was dan Raegans taalgebruik, was haar haar, dat bijna elke maand van kleur veranderde. ‘Maar het aanbod blijft staan,’ zei ze, terwijl ze me snel een stevige knuffel gaf.

Hoe verleidelijk haar uitnodiging ook was, toen ik om me heen keek in het huis dat zo vol van Adam was en toch zo leeg zonder hem, was er eigenlijk maar één plek waar ik wilde zijn.

Ik trok een oude weekendtas van de kast, blij dat ik eindelijk iets positiefs deed. Toen ik een vergeten paar zwarte sokken van Adam in een hoekje van de tas vond, raakte ik even van mijn stuk.

‘Sokken!’ zei ik ongelovig, terwijl ik luidruchtig mijn neus snoot en tien minuten later een hele prop van vochtige tissues in de prullenbak gooide. Ik wist wel dat ik vandaag niet zonder huilen door zou komen, maar ik had echt niet verwacht dat een paar oude sokken me zo de das om zou doen.

Ik gooide wat kleren in de tas en vulde een draagtas met voerbakken

en hondenvoer. Mijn ouders hadden zelf geen huisdieren, maar noemden Fletcher altijd hun 'kleinkindhond,' waar Adam om moest lachen en met zijn ogen rolde. Mijn ouders waren duidelijk dol op Adam en vanaf het moment dat ik hem voor het eerst mee naar huis nam, noemde mijn vader hem 'zoon,' wat, als je mijn vader kende, heel bijzonder was. Ze hadden het afgelopen jaar met mij en om mij gerouwd en ik snapte achteraf echt niet hoe ik erbij kwam dat ik deze dag zonder hen door zou kunnen komen.

Ik maakte me geen zorgen toen ze niet opnamen toen ik naar huis belde, want sinds hun pensioen hadden ze het drukker dan ooit. 'We proppen nu onze hele agenda vol, want dan zijn we beschikbaar om op te passen als jij en Adam kinderen krijgen,' had mijn vader me een paar jaar geleden voor de grap verteld. Het was een terloopse opmerking die nog altijd door mijn hoofd spookte. Hadden we dat maar gedaan... dacht ik verdrietig, terwijl ik achter het stuur van mijn auto kroop. Het was soms moeilijk te zeggen of het afgelopen jaar beter of onmetelijk slechter zou zijn geweest als Adam en ik onze plannen om aan kinderen te beginnen niet zo lang voor ons uit geschoven hadden. Wat was het toch dom van ons geweest om te denken dat we alle tijd van de wereld hadden om die droom waar te maken.

De reis verliep zonder incidenten en het was druk genoeg op de weg om me te dwingen me alleen op het rijden te concentreren. Het huis waar ik was opgegroeid was teleurstellend donker toen ik de oprit opreed. Fletcher, die leek te beseffen dat we waren aangekomen op de plek waar hij stiekem koekjes kreeg, sprong al enthousiast op en neer op de achterbank.

Glimlachend keek ik achterom naar hem. We hadden dan misschien geen kinderen in ons leven, maar door het afgelopen jaar te delen met Fletcher, die net zoveel van Adam hield als ik, waren die twaalf verschrikkelijke maanden toch iets draaglijker geweest.

Ik ging het huis binnen en Fletcher schoot met een snelheid van honderd kilometer per uur langs me heen, op een volstrekt zinloze zoek-

tocht naar mijn ouders. Het feit dat hun auto niet op de oprit stond, had al bevestigd dat ze nog steeds niet thuis waren.

Ik liep de keuken in en snoof de vertrouwde geur van thuis op, een geur die me zo dierbaar was dat ik er een fortuin voor had willen neertellen als ik hem in een flesje zou kunnen bewaren. Ik vulde een bak met water voor Fletcher en zette de waterkoker aan voor mezelf. Terwijl ik stond te wachten tot het water kookte, deed ik de achterdeur open zodat de hond de tuin in kon en volgde hem naar buiten in het snel verdwijnende daglicht. Toen mijn voeten van het betegelde terras het gazon opliepen, be kroop me een vaag gevoel van onbehagen. Er klopte iets niet. Er was iets anders. Ik keek omhoog en snakte zo luid naar adem dat Fletcher stopte met het onderzoeken van de vreemde bloembedden en naar me terug kwam stuiteren.

De boom. De boom was weg. De oude esdoorn in de achtertuin van onze burens, waar ik wel duizend keer in geklommen was, had majestueus naast de schutting moeten staan, met zijn takken over onze tuin hangend, maar ik zag alleen maar lucht.

Ik draaide me om en keek naar het huis van de burens. Sinds mijn boomklimtijd was het huis verschillende keren van eigenaar gewisseld. Ik had geen idee wie de huidige eigenaren waren, maar ik haatte ze nu al omdat ze mijn jeugdherinneringen zo meedogenloos hadden weggehaakt.

Fletcher danste opgewonden om mijn benen terwijl ik me een weg baande door het struikgewas naar het deel van de schutting met de losse planken. Maar mijn zoekende vingers konden de plek waar mijn jongere ik door gekropen was, terwijl mijn oude partner in crime de planken voor me opzijhield, niet meer vinden.

‘Hij is omgewaaid tijdens die verschrikkelijke storm van afgelopen november,’ zei mijn moeder terwijl ze druk bezig was om dingen uit de ijskast te halen voor ons avondeten.

‘Waarom heb je me dat nooit verteld?’

Mama onderbrak haar inspectie van de houdbaarheidsdata en keek

me even droevig aan. ‘Het leek me dat je genoeg andere dingen aan je hoofd had om je ook nog druk te maken over oude bomen,’ zei ze zachtjes.

Ik knikte langzaam. November was geen goede maand geweest. Het was de maand van mijn trouwdag. De eerste die ik zonder Adam moest doorbrengen.

‘Maar toch,’ zei ik, me ervan bewust dat ik veel te veel belang hechtte aan iets wat eigenlijk niet zo belangrijk voor me had moeten zijn. Maar dat het toch was.

‘Ik vind het nog steeds een wonder dat je je nek niet hebt gebroken toen je uit die vervloekte oude boom viel,’ zei papa en hij woude door mijn haar alsof ik nog steeds die elfjarige onverschrokken wildebras was. ‘Als ik had geweten wat voor gevaarlijke capriolen je daar uithaalde, met die jongen die de Bakers in huis hadden genomen – hoe heette hij ook alweer?’ vroeg hij en hij keek mijn moeder, het orakel, aan voor een antwoord.

Maar ik was haar voor. Waarom ook niet? Zijn naam speelde toch al de hele dag door mijn hoofd.

‘Josh. Hij heette Josh.’

Met culinaire toverkunsten wist mama van een diner voor twee een feestmaal voor drie te maken, waardoor ik me afvroeg of ze altijd al had geweten dat ik vandaag bij hen op de stoep zou staan. Het was waarschijnlijk ook geen toeval dat de maaltijd een van de favorieten uit mijn kindertijd was.

Het bezoek bracht alles waar ik op had gehoopt. Mijn batterij was helemaal leeg, en op de een of andere manier gaf het me weer energie om terug te zijn op de plek waar ik was opgegroeid. Niet iedereen had het geluk om zulke wortels te hebben, iets wat ik al op verrassend jonge leeftijd had geleerd. Ik zag wel welke kant mijn gedachten op wilden, dus ik haalde ze weer terug. Want vanavond wilde ik alleen aan Adam denken.

Er werd zachtjes op de deur van mijn slaapkamer geklopt. Ik draaide

mijn hoofd om, maar bleef zitten op de vensterbank waar zoveel van mijn kinderdromen en -plannen waren ontstaan. Het was dezelfde plek onder dezelfde sterrenhemel, maar ik was inmiddels te oud om te geloven dat wensen doen iets opleverde.

‘Gaaf het wel met jou, lieverd?’

Ik draaide me weg van het raam en voelde me weer elf jaar oud toen mijn moeder op me afliep. Als ze geen rimpels in haar gezicht en geen grijze haren had gehad, zou ik serieus het gevoel hebben gehad dat ik terug in de tijd was gereisd. Dat gevoel werd alleen nog maar heviger toen ze haar armen om me heen sloeg en ik mijn gezicht in haar troostende omhelzing verstopte.

‘Vandaag zou hoe dan ook een shitdag worden, Lily.’

Ik smoorde een geluid dat het midden hield tussen een snik en een lach tegen haar middel. Mama vloekte nooit en het zei veel dat ze dat nu wel deed.

‘Denk je dat ik hem altijd zo erg zal blijven missen, mama? Ik dacht dat het na verloop van tijd wel wat makkelijker zou worden... maar het is nog steeds even moeilijk zonder hem.’

Ze zei niet dat de pijn minder erg zou worden en ze kwam ook niet met goedbedoelde clichés; ze trok me alleen maar nog steviger tegen zich aan en liet haar hoofd op het mijne rusten.

‘Je vader en ik hebben het nog elke dag over hem,’ zei ze met een licht trillende stem. Ik trok me terug en we keken elkaar aan met dezelfde waterige glimlach. Er stonden tranen in de ogen die vroeger dezelfde groene kleur hadden als die van mij.

‘Dat zou hij fijn gevonden hebben,’ zei ik en dat was ook echt zo.

Mama knikte. ‘Maar wat hij níét leuk had gevonden was te weten dat jij nog steeds zo verdrietig bent. Hij zou willen dat je weer gelukkig werd. Dat weet ik zeker.’

De belofte drong zich weer aan me op, als een arrogante voordringer die weigerde zijn beurt af te wachten. Mijn hoofd voelde zwaar toen ik haar woorden tot me door liet dringen. Misschien was er meer dan één reden waarom ik vandaag de behoefte had gevoeld om hier weer

naartoe te gaan. Misschien was het omdat ik wist dat ik, om de volgende stap naar voren te kunnen zetten, eerst terug moest gaan naar waar het allemaal was begonnen.

Eerste druk maart 2026

Oorspronkelijke titel *Always You and Me*

Oorspronkelijke uitgever Lake Union Publishing, Seattle

Copyright © 2025, Dani Atkins

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, Utrecht, naar een ontwerp van Emma Rogers

Omslagillustratie © Pauline Lewis / Getty Images

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8036 1

ISBN e-book 978 90 261 8037 8

ISBN luisterboek 978 90 261 8038 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.